

Anni har altid levet et stille og stabilt liv – måske derfor gik det så galt, da hun pludselig mødte modgang.

Anni Jensen (54)

PRIVAT: Single, ingen børn.

JOB: Uddannet sygehjælper, nu i arbejdsprøvning på Røde Kors Natherberg for kvinder i Hvidovre.

ANNI LEVEDE ET ÅR SOM HJEMLØS:

“Jeg sov i en park”

Kunne det ske for dig? At du på et par måneder mistede alt, hvad du havde – dine nære, dit job, dit hjem? Nej vel? Det kunne heller ikke ske for Anni Jensen. Men det gjorde det.

AF ISABEL FLUXÁ ROSADO / FOTO: MARIA SATTRUP

20%
af alle hjemløse i Danmark er kvinder.
Kilde: SFI

➤ Det tog 20 minutter for Anni Jensen at blive hjemløs. I løbet af de 20 minutter kom politiet og fogeden, Anni pakkede to poser med tøj, myndighederne skiftede låsen på hoveddøren, og så gik de igen.

Den dengang 53-årige kvinde anede ikke, hvad hun skulle stille op. Hun købte en liter papvin i supermarkedet og søgte tilflugt i den nærmeste park. Der lagde hun sig i et læskur og drak, til procenterne bedøvede både angsten og tankemylderet. Hun sov i parken den nat.

“Jeg havde aldrig sovet ude før, men den december var ikke så kold, og kulden kunne jo drikkes væk. Da jeg vågnede om morgenen, gik jeg straks ud og købte mere vin og en hotdog,” siger Anni.

Den decemberdag i 2009, da fogeden satte Anni ud af hendes hjem, var kulminationen på en periode med forandring og voldsomme begivenheder.

Et halvt år forinden levede hun et ganske almindeligt liv med fast arbejde og rækkehus i Herlev. Hun boede alene med sin hund Bella, og hverdagen fungerede fint. Hun havde dog i nogen tid været træt af den daglige trummerum på jobbet som sygehjælper – hun drømte om mere fritid efter at have haft fast job i 31 år. Da hun så hørte fra tidligere kolleger, at hun kunne få en bedre løn for færre timer, hvis hun meldte sig som vikar i et bureau, besluttede hun sig for at lægge sit liv om. Anni sagde sit job op og kastede sig ud i det.

“I starten var det fantastisk, at jeg selv kunne styre min tid. Men der var ikke nogen, der havde fortalt mig, at der ikke altid var vagter nok at få gennem et vikarbureau,” siger hun.

Bekymringerne over de manglende og usikre indtægter voksede, og det sled.

“Jeg fik dårlige nerver af hele tiden at tænke på, om jeg fik nok vagter i en måned til at kunne betale min husleje. Jeg tog en del nattevagter, men det skulle jeg aldrig have gjort. Jeg kunne ikke sove om

dagen, så det stressede mig frygteligt. Det gik helt galt for mig.”

Anni fik sværere og sværere ved at hanke op i sig selv, og hendes bekymringer blev til dårligt humør og en lurende depression. Og så skete der noget, som trak tæppet helt væk under hende.

Blå mærker og psykiske mén

På en aftenur med sin hund blev Anni passet op af fem unge mænd på knallerter.

“De kørte omkring mig og sagde, jeg skulle give dem en smøg. Men jeg havde ikke nogen. Så kaldte de mig møgkælling og begyndte at sparke og slå. Jeg måtte slippe taget i Bella, som løb væk,” fortæller hun.

Da fyrene omsider lod Anni være, gav hun sig til at lede efter hunden, inden hun øm og forkommen tog på skadestuen.

Slagene kom hun sig over, men de psykiske mén forsvandt ikke. Anni sygemeldte sig og måtte leve af sygedagpenge. Økonomien blev dårligere, og inden hun så sig om, var hun en måned bagud med huslejen. Det gik ud over humøret, og til sidst ordinerede lægen hende piller mod depression.

Anni gik i banken og bad om et lån på 5.500 kroner, så hun kunne betale husleje. Det afviste bankrådgiveren. Det samme skete i kommunen.

“Jeg var ikke vant til at løbe banken og kommunen på dørene. Jeg har altid arbejdet og klaret mig selv. Det var så uværdigt! Da jeg fik afvisning på afvisning, gik jeg helt ned med flaget.”

Anni begyndte at drikke. Hvidvin fra papkartoner. Et par glas hver dag blev til et par liter.

“Jeg har altid arbejdet og klaret mig selv. Det var så uværdigt! Da jeg fik afvisning på afvisning, gik jeg helt ned med flaget.”

Dette billede fra Røde Kors Magasinet (april 2010) viser Anni i sin hjemløse periode på herberget.

FOTO: HELGA C. THEILGAARD

Alt virkede uoverskueligt til at begynde med, men nu er Anni faldet til i sin nye lejlighed.

Vinen gav ro i kroppen, holdt tankerne på afstand og hjalp søvnen på vej. Rudekoverter kom ind ad brevsprækken, men dem ignorerede hun.

“Jeg vidste, at hvis jeg åbnede dem, så fik jeg det endnu dårligere.”

Fogedretten indkaldte til møde på grund af den ubetalte husleje og regninger for licens og telefon.

“Jeg fik to måneder til at skaffe de penge, jeg skyldte, ellers ville de sætte mig ud af mit hus. Men jeg havde allerede opgivet. Fuldstændig.”

Sat på gaden

“Efter mødet i fogedretten tog jeg hjem og drak vin. Jeg troede ikke på, at det faktisk ville ske,” siger Anni.

Men det gjorde det.

Den 9. december 2009 klokken ni om morgenen kom hun hjem efter at have luftet hunden. Uden for huset ventede en politibetjent, en låsesmed og en advokat fra boligselskabet.

“Det var en skræmmende oplevelse, men jeg gjorde ikke modstand,” fortæller Anni.

Anni skulle skrive under på, at hun opgav sin lejlighed. Hun fik lov at pakke to poser med tøj og hygiejneartikler. Alt andet blev beslaglagt. 20 minutter senere var det slut. Fogeden beholdt nøglen til huset. Hun var hjemløs.

“Min nabo havde set, hvad der foregik, og hun var så sød at flytte min cykel, inden de nåede at tage den også. Så jeg havde en hund, to poser med mine ting og en cykel, men jeg vidste ikke, hvor jeg skulle tage hen.”

Hunden kom ved naboens hjælp på dyreinternat, og Anni begav sig hen til den selvsamme park, hvor hun var blevet overfaldet – og sov her for første gang den aften. Efter tre nætter under decemberhimlen tog hun på psykiatrisk skadestue.

“Jeg fik lov at være der weekenden over, og jeg fik mad. Men jeg var ikke syg nok til at blive der, for jeg var ikke selvmordstruet.”

Om mandagen blev hun udskrevet, tog hjem til

byen, hvor hun havde boet, indtil hun blev sat på gaden, cyklede formålsløst rundt, købte mere vin og satte sig til sidst på plænen foran hospitalet.

“Så drak jeg, så det battede, fandt hen til sygehusets skadestue i den værste brandert i mands minde, og så skreg jeg, at hvis ingen hjalp mig, ville jeg begå selvmord!”

En sygeplejerske gav hende adressen til Røde Kors' herberg i Hvidovre og en taxibon.

“Jeg kom derud midt om natten og blev taget så godt imod, at jeg tænkte: ‘Hold da op!’. Der blev virkelig taget hånd om mig. De spurgte ind til mine problemer, og der var ingen løftede pegefingre.”

“Jeg fik en seng på et værelse sammen med to andre. De sagde, at jeg ikke skulle være bange for at blive smidt ud. Så vrælede jeg.”

“Jeg fik en seng på et værelse sammen med to andre, og de spurgte, om jeg ville have mad, men jeg ville bare sove. De sagde, at jeg ikke skulle være bange for at blive smidt ud. Så vrælede jeg som en stukket gris.”

Ny lejlighed – nyt sammenbrud

På herberget hjalp personalet Anni med at søge konstanthjælp og lejlighed, og de sørgede for, at de ting, som fogeden ikke tog med fra hendes hus, blev opmagasineret.

“Jeg stoppede drikkeriet fra første dag. Jeg følte mig velkommen og forstået. Jeg begyndte at hjælpe med småting, købte blomster, bagte og lavede en strikkeklub,” siger Anni.

Syv måneder senere blev hun tilbudt en ny lejlighed i Herlev.

“Det er helt grotesk, for opholdet på herberget

kom nok til at koste kommunen 200.000 kroner, som de kunne have sparet, hvis de havde lånt mig de 5.500 kroner til huslejen.”

Opholdet på herberget havde fået Anni ovenpå, men det viste sig, at hun alligevel ikke var klar til at tage fat på livet igen. Så snart hun flyttede fra herberget og ind i den nye toværelses lejlighed, faldt hun atter ned i det sorte hul.

“Nej, hvor var det dejligt at få sit eget hjem igen – og nej, hvor jeg krakelerede af det!

Jeg sad på stuegulvet foran 52 flyttekasser. Så åbnede jeg den første kasse. Det var et kæmpe rod. Alt var pakket ned i en pærevælling. Det skulle jeg lige drikke på.”

Sådan sluttede syv måneders ærduelighed.

“Jeg sad og drak og kiggede på kasserne i otte dages tid. Hver dag sagde jeg til mig selv: ‘Nu drikker du den papvin, og så tager du dig sammen i morgen og får sorteret kasserne’. Det gjorde jeg bare ikke.”

De ansatte på herberget holdt øje med Anni og fornemmede, at noget var galt. Forstanderen tog på besøg og sørgede for, at hun kom til afrusning på den psykiatriske skadestue.

“Til sidst fandt jeg ud af, at jeg ikke kunne drikke mig fra de flyttekasser. Jeg blev nødt til at konfrontere dem.”

I dag er Anni faldet til i sin lejlighed. Flyttekasserne er pakket ud, og der er orden omkring

hende. Hun er i arbejdsprøvning på herberget, hvor hun går til hånd, og drømmer om at blive madmor på deltid i en børneinstitution.

“Jeg er på antabus nu, men får stadig lykkepiller. Jeg tror, depressionen altid vil være der, og den popper op i forskellige situationer.”

Men hvordan kunne det dog gå så vidt? Hvordan kunne Annis ellers fredelige og almindelige liv forvandle sig til hjemløshed og alkoholisme?

Hun mener selv, at forklaringen måske findes i hendes barndom. Hendes far forlod familien til fordel for en anden kvinde, da Anni og hendes to søskende var små. Og da Anni var syv år gammel, døde hendes mor.

“Min bror blev sendt ud at sejle, og min søster og jeg kom i pleje hos vores moster og hendes mand. De havde tre børn i forvejen, og vi var bestemt ikke velkomne. Vi følte, at de tog os, fordi de fik penge for det. De gjorde helt klart forskel på os. Min moster sendte mig onde øjne, hvis jeg rakte ud efter noget ved bordet, eller gav mig sur mælk på mine havregryn. Hun nedbrød mit selvværd.”

Anni og hendes søster har altid haft et tæt forhold, men da Anni gik ned med flaget, var familien alligevel nødt til at trække sig.

“De forsøgte at hjælpe mig, men bakkede ud, da jeg drak så massivt.”

Under sin kolossale nedtur følte Anni sig ensom og angst, og hun takker den omsorg, hun mødte på herberget, for, at det nu går bedre. Hun er blevet mindre bange for, hvad andre tænker om hende, og hun viser sig selv, som hun ikke før turde vise. For eksempel er hun kommet ud af det, hun kalder sit ‘pæn pige’-syndrom.

“Forleden var jeg til frokost hos min søster, og hendes barnebarn var på besøg. Jeg havde en hund med, som jeg passer, og drengen var ikke vant til hunde, men ville gerne lege med den. Men det ville min søster ikke have. Så sagde jeg: ‘Jeg tror, vi går igen’. Og så gik vi. Det havde jeg ikke gjort for et par år siden. Da havde jeg bare holdt mund og haft det dårligt.”

“Jeg har stadig svært ved at forstå, at det her virkelig skete for mig. Men alle kan gå ned, og det vil jeg gerne fortælle med min historie.” **liv**

Hjemløse kvinder

Der er i dag cirka 5.000 hjemløse kvinder i Danmark, og der er langtfra tilbud til alle. Kvindeherberget i Hvidovre, som Anni boede på, har kun otte pladser, men modtog sidste år ikke færre end 2.518 kvinder til overnatning.

Kilde: SFI og Røde Kors' herberg i Hvidovre.